

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det vigtigste formål med regeringens og Dansk Folkepartis forslag til skattelettelse er at øge forskellen mellem arbejdsindkomster på den ene side og pensionisternes, de arbejdsløses og de syges indkomster på den anden.

Det sker i en situation, hvor vi kan konstatere, at forskellen på løn og dagpenge er vokset dramatisk i løbet af de sidste 20 år, og at dagpengemodtagerne i dag kan købe betydelig mindre for deres dagpenge, end de kunne i 1982.

Hertil kommer, at timelønnen ifølge Dansk Arbejdsgiverforenings årlige strukturstatistik er steget i gennemsnit 3,8 pct. i årene 1992-2001. I samme periode er overførselsindkomsterne steget med 1,6 pct. i gennemsnit pr. år. Med andre ord vil det sige, at lønningerne er steget mere end dobbelt så meget som overførselsindkomsterne, og derfor afviser vi enhver tanke om, at der skal gennemføres skattelettelse, som de fattigste, nemlig dem på overførselsindkomst, ikke får nogen som helst glæde af.

Konsekvenserne af den øgede forskel mellem løn og dagpenge vil jo også føre til et pres på mindstelønnen og de lavtlønnedes lønninger, og det er sådan, at jo dårligere vilkår, de arbejdsløse får, jo dårligere vilkår er de villige til at acceptere at arbejde under. Så man kan altså ikke entydigt se det her som til gavn for de lavtlønnede, selv om de får del i skattelettelserne.

Forslaget overholder heller ikke Venstres og Dansk Folkepartis løfter om, at det skal være dem, som har de laveste lønindkomster, som skal have størst glæde af skattelettelserne. Realiteten er, at man skal tjene 250.000 kr. om året for at få det maksimale udbytte af de her skattelettelser. Alle de, der tjener mindre end 250.000 kr. om året, herunder de meget omtalte kassedamer, får betydelig mindre ud af det her forslag end millionæren.

Kl. 12.20

De 10 mia. kr., som det her forslag kommer til at koste, kan heller ikke undgå at føre til forringelser i velfærden. Ganske vist hævder regeringen og har gjort det hele dagen i dag, at pengene stammer fra det såkaldte råderum og derfor ikke vil føre til sociale nedskæringer. Den hævder også, at kommuner og amter vil blive holdt skadesløse. Men det holder jo ikke.

Regeringen baserer sin økonomi på en forventning om, at beskæftigelsen øges med 85.000 mennesker. Ifølge regeringens bemærkninger til lovforslaget vil det føre til en øget beskæftigelse på ca. 4.000, og så vil de, der allerede er i beskæf-

tigelse, arbejde noget mere, end de gør i dag. Jeg tror ikke meget på den effekt, men der er i hvert fald langt op til de 85.000, som er forudsætningen for, at regeringens økonomiske politik overhovedet hænger sammen.

Derfor vil det her forslag medvirke til, at der i de kommende år bliver skåret endnu mere ned på den offentlige service og på velfærden. Øget brugerbetaling, dårligere kvalitet i skolerne, på daginstitutionerne og i ældreplejen er konsekvensen af regeringens politik og også af det her forslag.

Alternativet til den uansvarlige økonomiske politik er at gennemføre en radikal omlægning af skatten i Danmark, sådan at de multinationale selskaber, Nordsøenergien og de rige, der i dag unddrager sig at betale deres bidrag til fællesskabet, tvinges til at gøre det i fremtiden.

Det forudsætter altså en ophævelse af skattestopet på de arbejdsfri indkomster, som stammer fra værdistigninger på jord og fast ejendom, og en tilbagerulning af en lang række af skattelettelserne for erhvervslivet og indførelsen af de nye skattefiduser, som regeringen har gennemført, siden den trådte til.

Summa summarum er, at pensionisten og dagpengemodtageren får 0 kr. ud af de 10 mia. kr., der er afsat. Kassedamen får 1.500 kr., mens direktøren får 5.145 kr., altså godt tre gange så meget som kassedamen.

Statsministeren erklærede klassekampen for død umiddelbart efter valget, og man kan jo så kun slå fast, at én ting er ord, en ganske anden ting er handling. Med den reform, vi har behandlet her i dag, med skattelettelserne på aktieoptioner, som alene kommer de rigeste i Danmark til gode, og med skattestopet, der indtil nu har forgyldt de rigeste boligejere, med alle de tiltag har regeringen slået fast, at den prioriterer direktøren højere, end den prioriterer den almindelige lønmodtager, kassedamen og dem på overførselsindkomster.

Så klassekampen er vist kun død i ord, men langt fra i handling fra den her regerings side.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Mogens Nørgård Pedersen som ordfører.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Med skatteaftalen fra sidste måned har regeringen forpasset en historisk chance for at lave en skattereform, der virkelig batter noget.

Det økonomiske råderum for sådan en reform var i forvejen stærkt begrænset på grund af re-